

Underbilag.**Redegørelse over Virkningen af Største Brøks Metode og D'Hondt's Metode.**

En Sammenligning mellem Valgresultaterne, saaledes som disse bliver, efter som Største Brøks Metode eller D'Hondt's Metode finder Anvendelse, viser, at Største Brøks Metode virker „spredende“ ved Mandatfordelingen, saaledes at de mindre Partier og Særgrupper ved denne Metode faar større Udsigt til at blive repræsenteret, medens omvendt den D'Hondt'ske Metode virker samlende paa Vælgerne ved at stille de større Partier forholdsvis gunstigt overfor de mindre Partier i Konkurrencen om Mandaterne og derfor virker hemmende overfor Dannelsen af Splittelsespartier. Den fulde Virkning af dette Moment kan naturligvis ikke ses af de foretagne Beregninger, da Materialet stammer fra Valg, ved hvilke Fordelingen foretoges efter D'Hondt's Metode; der er neppe Tvivl om, at et Valgsystem med Største Brøks Metode giver Anledning til Fremkomst af flere Særlistor eller Smaagrupper end den D'Hondt'ske Metode.

Man henviser i øvrigt til, at der i Valglovskommissionens Betænkning, jfr. særlig Side 340 f. og 348, findes en Karakteristik af de forskellige Fordelingsregler. De Resultater, der kan udledes af de her foretagne Beregninger, er i god Overensstemmelse med det paa det anførte Sted udviklede. Under Henvisning til den der givne Beskrivelse af Fordelingsmaaderne skal man — med særligt Henblik paa de 2 Fordelingsmaaders forskellige Virkning ved Smaapartiets Repræsentation — tillade sig her at give nogle supplerende Oplysninger:

1. Naar et givet Antal Mandater fordeles i Forhold til et vist Antal Stemmer, finder man det gennemsnitlige Antal Stemmer pr. Mandat, og dette Tal kaldes *den fulde Kvotient* (eller Fordelingstallet); dividerer man det samlede Stemmetal med et Tal, der er 1 større end det samlede Mandatantal, faar man en Kvotient, der benævnes *den tilstrækkelige Kvotient*.

2. Ved Største Brøks Metode ligger *den fulde Kvotient* til Grund for Mandatfordelingen: et Parti, der har et Stemmetal lig den fulde Kvotient, faar 1 Mandat; har Partiet 2 Gange dette Stemmetal, faar det 2 Mandater o. s. fr. Ved D'Hondt's Metode benyttes *den tilstrækkelige Kvotient* ganske paa samme Maade.

3. Er Mandatantal og Stemmetal de samme, maa nødvendigvis den fulde Kvotient være større end den tilstrækkelige Kvotient. Naar man nu — for at finde Mandatantallet — dividerer et Partis Stemmetal med „den fulde Kvotient“ og derved faar et helt Tal (Mandaterne) og en Rest, er det klart, man ved at dividere med et mindre Tal (den tilstrækkelige Kvotient) maa faa i alt Fald mindst samme hele Tal (og en større Rest). Heraf følger, at en Fordeling efter D'Hondt's Metode *aldrig* kan berøve et Parti et Mandat, som er opnaaet med fuld Kvotient.

4. Det er altsaa kun med Hensyn til de Mandater, der *ikke* kan fordeles med fuld Kvotient, at der fremkommer Forskel ved Fordelingen efter de 2 Metoder.

Regelen for Fordelingen af Restmandaterne er i øvrigt den samme ved begge Metoder, idet det er de *største Rester*, der giver Mandat. Men naar man benytter en mindre Divisor (den tilstrækkelige Kvotient i Sammenligning med den fulde Kvotient), maa *Resterne* naturligvis blive større. Dette faar Betydning for de store Partier i Konkurrencen om Restmandaterne, idet disse Partiers Reststemmer maa vokse i Antal; for de mindre Partier (med Stemmetal mindre end den fulde Kvotient) forbliver Reststemmerne derimod uforandret de samme, og Partierne bliver saaledes uheldigere stillet i Konkurrencen om Restmandaterne.